

U S N E S E N Í

Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, složený z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Radovana Havelce, JUDr. Marie Žiškové, JUDr. Romana Fialy, JUDr. Pavla Pavlíka a JUDr. Pavla Simona, rozhodl o návrhu **Českého telekomunikačního úřadu**, se sídlem v Praze 9, Sokolovská 219, na rozhodnutí kompetenčního sporu mezi ním a **Okresním soudem Plzeň - město**, a dalších účastníků sporu vedeného u Okresního soudu Plzeň - město pod sp. zn. 17 C 19/2014, ve věci žaloby o zaplacení 12.482,- Kč s příslušenstvím: žalobce **S4P a. s.**, se sídlem Praha 1, Truhlářská 1108/3, zastoupeného JUDr. Jirím Němcem, advokátem v Brně, Štefánikova 114/45, a žalovaného **R. M.**,

t a k t o :

- I. **Příslušný** vydat rozhodnutí ve věci vedené u Okresního soudu Plzeň – město pod sp. zn. 17 C 19/2014, **je soud**.
- II. Usnesení Okresního soudu Plzeň – město ze dne 31. 7. 2014, čj. 17 C 19/2014 - 23, **se zrušuje**.

O d ů v o d n ě n í :

Návrhem doručeným dne 13. 1. 2015 zvláštnímu senátu zřízenému dle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů (dále jen „zákon č. 131/2002 Sb.“), se Český telekomunikační úřad (dále jen „ČTÚ“) domáhá, aby zvláštní senát rozhodl spor o pravomoc vzniklý ve smyslu ustanovení § 1 odst. 1 písm. a) zákona č. 131/2002 Sb., mezi ním a Okresním soudem Plzeň – město, ve věci vedené u tohoto soudu pod sp. zn. 17 C 19/2014, týkající se žalobcem poskytnutých služeb žalovanému, včetně smluvních pokut, v celkové výši 12.482,- Kč s příslušenstvím.

Z příslušného soudního spisu se podává, že žalobce se návrhem na vydání elektronického platebního rozkazu, podaným u Okresního soudu Plzeň – město dne 25. 12. 2013, domáhal vůči žalovanému zaplacení částky 12.482,- Kč s příslušenstvím, a to z titulu poskytnutého zajištění telekomunikačních služeb k blíže specifikovanému telefonnímu číslu užívaného žalovaným v období od 1. 4. 2012 do 30. 6. 2012, včetně smluvních pokut za porušení smluvních podmínek žalovaným. Celková žalovaná částka ve výši 12.482,- Kč je představována odměnou žalobce za poskytnuté telekomunikační služby (1719,- Kč, 1945,50 Kč a 1527,50 Kč), třemi smluvními pokutami po 1000 Kč za nedodržení data splatnosti shora uvedených vyúčtování a smluvní pokutou ve výši 4290,- Kč za předčasné ukončení poskytovaných služeb žalobcem. Okresní soud Plzeň – město usnesením ze dne 31. 7. 2014, čj. 17 C 19/2014 – 23 řízení ve věci zastavil (výrok I.) s tím, že po právní moci tohoto usnesení bude věc postoupena ČTÚ (výrok II.);

výroky III. a IV. pak rozhodl ve věci vrácení zaplaceného soudního poplatku a nákladech soudního řízení. Svůj postup odůvodnil tím, že žalobou uplatněný nárok se odvíjí od žalobcem poskytnutých služeb; ty mají charakter činnosti dle § 7 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o elektronických komunikacích“), přičemž spory vzniklé z takového smluvního vztahu má pravomoc rozhodovat ČTÚ (§ 129 odst. 1 citovaného zákona).

Z příloh připojených k žalobě vyplývá, že mezi žalobcem a žalovaným došlo dne 30. 4. 2012 k uzavření Smlouvy o zajištění mobilní komunikační služby (dále též „Smlouva“) na jejímž základě se žalobce zavázal pro žalovaného „zajišťovat (za úplatu) telekomunikační službu“, blíže ve smlouvě popsanou (čl. I. 1. Smlouvy). Žalobce (ve smlouvě označovaný jako „zajišťovatel“) je dle bodu 1. preambule smlouvy „na základě uzavřených smluv zákazníkem (...) poskytovatelů mobilních telekomunikačních služeb“, a to konkrétně společností Telefonica O2 Czech republic, a. s. a Vodafone Czech republic, a. s. V souladu s těmito smlouvami je žalobce „oprávněn poskytovat třetím osobám mobilní telekomunikační služby (...) shora vymezených Poskytovatelů.“ Je také „prvním odběratelem Telekomunikační služby, držitelem telefonního čísla, jakož i prvním plátcem částek vyúčtovaných Poskytovatelem za čerpání telekomunikační služby Účastníkem“ (bod 2. preambule). Kromě ustanovení této smlouvy se smluvní vztah mezi zajišťovatelem (žalobcem) a účastníkem (žalovaným) řídí ceníkem a reklamačním řádem zajišťovatele (čl. V. 3.) a v neupravených otázkách též zákonem č. 519/1992 Sb., obchodní zákoník (čl. IV. 1. a V. 3.). Dle čl. II. 4. smlouvy se případné reklamace vyúčtování či vad poskytnutých služeb řídí nejen reklamačním řádem zajišťovatele (žalobce), ale i reklamačním řádem jednotlivých poskytovatelů. Smlouva řeší též případy, kdy před uplynutím její platnosti nedojde k jejímu prodloužení (čl. II. 5.), jakož i možnou likvidaci poskytovatele (žalobce) či jeho vstup do insolventního řízení (čl. II. 6. a 7.); ve všech těchto případech je případný převod telefonního čísla na účastníka (žalovaného) vázán na souhlas poskytovatelů telekomunikačních služeb uvedených v preambuli smlouvy. K žalobě byly připojeny též tři faktury představující vyúčtování služeb za období od 1. 4. 2012 do 30. 6. 2012, jakož i faktura, kterou byla žalovanému vyúčtována smluvní pokuta za předčasné ukončení smlouvy.

ČTÚ s právním názorem vysloveným ve shora uvedeném usnesení okresního soudu nesouhlasí a podal proto k zvláštnímu senátu návrh k rozhodnutí kompetenčního sporu. Uvedl, že jeho rozhodovací pravomoc je zákonem o elektronických komunikacích [§ 108 odst. 1 písm. g) a § 129 odst. 1] vymezena tak, že rozhoduje spory mezi osobou vykonávající komunikační činnost (§ 7) na straně jedné a účastníkem popřípadě uživatelem na straně druhé, na základě návrhu kterékoliv ze stran sporu, pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě. V tomto smyslu je zvláštním senátem konstantně judikováno, že aby byla dána pravomoc ČTÚ rozhodovat, musí být kumulativně splněny dvě podmínky. Musí se jednat o spor mezi osobou vykonávající telekomunikační činnost na straně jedné a účastníkem, respektive uživatelem na straně druhé (osobní vymezení sporu), přičemž spor se musí týkat povinností uložených zákonem o elektronických komunikacích nebo na jeho základě (věcné vymezení). Právě nesplnění podmínky osobního vymezení sporu ČTÚ namítá. V tomto smyslu ČTÚ poukazuje na fakt, že ze smlouvy uzavřené mezi žalobcem a žalovaným vyplývá, že k poskytování služeb docházelo v síti společnosti Telefonica O2 Czech republic, a. s., tedy zřejmě skutečného poskytovatele služeb elektronických komunikací, přičemž žalobce zde figuruje jako prostředník či zprostředkovatel poskytování těchto služeb. Žalobce tedy fakticky jen přenechává možnost využívání služeb elektronických komunikací žalovanému a není tedy osobou vykonávající telekomunikační činnost, respektive žádné podnikání v elektronických komunikacích ve smyslu ustanovení § 13 zákona o elektronických komunikacích ČTÚ neoznámil. Ostatně sám žalobce netvrdí, že by byl osobou vykonávající komunikační činnost; sám se ve smlouvě označuje jako „zajišťovatel služeb“, nikoli „poskytovatel“. Věcnou podstatou sporu

je uplatnění nároku z titulu předfakturace měsíčních poplatků za služby poskytnuté operátorem Telefónica O2 Czech Republic, a. s., a předmětem žaloby tak je spor vyplývající ze soukromoprávního vztahu mezi žalobcem a žalovaným. K rozhodování takového sporu je založena pravomoc soudu. Z těchto důvodů ČTÚ navrhuje, aby zvláštní senát usnesení Okresního soudu Plzeň – město ze dne 31. 7. 2014, čj. 17 C 19/2014 – 23 zrušil a zároveň rozhodl, že příslušným vydat rozhodnutí v dané věci je soud.

Zvláštní senát o vzniklém kompetenčním sporu uvážil následovně:

Okresní soud Plzeň – město v předcházejícím soudním řízení popřel svou pravomoc věc rozhodnout a rovněž návrhatele (ČTÚ) popírá svou pravomoc ve věci rozhodnout poté, co mu byla postoupena. Zvláštní senát tedy shledal, že se jedná negativní (záporný) kompetenční spor ve smyslu ustanovení § 1 odst. 2 věty druhé zákona č. 131/2002 Sb., k jehož projednání a rozhodnutí je tímto zákonem povolán.

Podle ustanovení § 7 odst. 1 občanského soudního řádu v občanském soudním řízení projednávají a rozhodují soudy spory a jiné právní věci, který vyplývají z poměru soukromého práva, pokud je podle zákona neprojednávají a nerozhodují o nich jiné orgány.

Podle ustanovení § 129 odst. 1 věty první zákona o elektronických komunikacích ČTÚ rozhoduje spory mezi osobou vykonávající telekomunikační činnost (§ 7) na straně jedné, a účastníkem, popřípadě uživatelem, na straně druhé, na základě návrhu kterékoliv ze stran sporu, pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě.

Zvláštní senát konstantně judikuje, že k tomu, aby mohl návrhatele rozhodovat účastnické spory, musí být podle § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích naplněn osobní i věcný předpoklad (viz například usnesení ze dne 14. 9. 2009, čj. Konf 38/2009 – 12 a ze dne 13. 1. 2011, čj. Konf 54/2010 – 9; citovaná rozhodnutí zvláštního senátu jsou dostupná z www.nssoud.cz). Vzhledem k tomu, že návrhatele popírá existenci osobního předpokladu účastnického sporu vymezeného v ustanovení § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, zabýval se zvláštní senát tím, zda se v posuzovaném případě jedná o spor mezi osobou vykonávající komunikační činnost podle § 7 citovaného zákona na straně jedné a účastníkem, popřípadě uživatelem, na straně druhé.

Osobní předpoklad založení rozhodovací pravomoci návrhatele je splněn, vznikne-li spor mezi osobou vykonávající komunikační činnost podle § 7 zákona o elektronických komunikacích (zajišťování sítí elektronických komunikací, poskytování služeb elektronických komunikací, provozování přístrojů), a účastníkem, popřípadě uživatelem, na straně druhé. Službou elektronických komunikací se podle § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích rozumí služba obvykle poskytovaná za úplat, která spočívá zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích používaných pro rozhlasové a televizní vysílání a v sítích kabelové televize, s výjimkou služeb, která nabízejí obsah prostřednictvím sítí a služeb elektronických komunikací nebo vykonávají redakční dohled nad obsahem přenášeným sítěmi a poskytovaným službami elektronických komunikací; nezahrnuje služby informační společnosti, které nespočívají zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací. Osoba účastníka musí splňovat charakteristiku stanovenou v § 2 písm. a) zákona o elektronických komunikacích, dle kterého *účastníkem se rozumí každý, kdo uzavřel s podnikatelem poskytujícím veřejně dostupné služby elektronických komunikací smlouvu na poskytování těchto služeb*, popřípadě musí osoba uživatele splňovat charakteristiku stanovenou v § 2 písm. b) tohoto zákona, podle kterého *uživatelem se rozumí každý, kdo využívá nebo žádá veřejně dostupnou službu elektronických komunikací*.

Jak bylo výše podrobně popsáno, z obsahu Smlouvy, uzavřené mezi žalobcem a žalovaným dne 30. 4. 2012, zcela jednoznačně vyplývá, že žalobce se pro žalovaného zavazuje poskytovat mobilní telekomunikační služby společností Telefónica O2 Czech Republic, a. s., a Vodafone Czech Republic, a. s.; je to žalobce, kdo je zákazníkem uvedených společností a také „*prvním odběratelem komunikační služby, držitelem telefonního čísla, jakož i prvním plátcem částek vyúčtovaných poskytovatelem za čerpání telekomunikační služby účastníkem*“. Případné reklamace vyúčtování či vad poskytnutých služeb mají být podle smlouvy řešeny nejen dle reklamačního řádu žalobce, ale i reklamačních řádů jednotlivých poskytovatelů telekomunikačních služeb; rovněž případné převedení telefonního čísla na účastníka (žalovaného) je podmíněno souhlasem poskytovatele telekomunikačních služeb. Pokud jde o otázky smlouvou výslovně neupravené, smlouva neodkazuje na veřejnoprávní úpravu (zákon o elektronických komunikacích), ale na úpravu soukromoprávní (obchodní zákoník).

Je tedy evidentní, že právní vztah mezi žalobcem a žalovaným je v dané věci podmíněn nezávisle existujícím smluvním vztahem žalobce a telekomunikačního operátora. Pro rozhodnutí kompetenčního sporu však zvláštní senát posuzoval pouze vztah mezi žalobcem a žalovaným. Žalobce, jako osoba, která umožňuje účastníkům (třetím osobám) využít služeb elektronických komunikací operátora v rámci vymezeném samostatným smluvním vztahem žalobce s tímto operátorem, sám služby elektronických komunikací neposkytuje, a není proto osobou vykonávající komunikační činnost. Tou jsou pouze ve smlouvě zmiňované společnosti Telefónica O2 Czech Republic, a. s., a Vodafone Czech Republic, a. s. Fakt, že žalobce neposkytuje veřejně dostupné služby elektronických komunikací, potvrzuje i databáze vedená návrhovatelem (na adrese <http://www.ctu.cz/ctu-online/vyhledavaci-databaze/evidence-podnikatelu-v-elektronickykh-komunikacich-podle-vseobecneho-opravneni.html>) i výpis z elektronické databáze obchodního rejstříku (in. www.justice.cz); zvláštní senát, který rozhoduje na základě skutkového a právního stavu ke dni svého rozhodování (viz rozhodnutí publikované pod č. 485/2005 Sb. NSS) nahlédnutím do uvedených databází ověřil, že jimi žalobce neprochází.

Konsekventně zbývá dodat, že za účastníka podle § 2 písm. a) zákona o elektronických komunikacích nelze považovat ani žalovaného, neboť neuzavřel s podnikatelem poskytujícím veřejně dostupné služby elektronických komunikací smlouvu na poskytování těchto služeb. Pokud by byla ve věci dána povinnost žalovaného plnit přímo na účet některého ze shora uvedených poskytovatelů komunikačních služeb (byť prostřednictvím žalobce), musel by mezi ním a některým z těchto poskytovatelů existovat právní vztah. Existenci takového právního vztahu však zvláštní senát, jak bylo výše popsáno, nenalezl.

Zvláštní senát proto uzavřel, že v dané věci nebyla naplněna osobní podmínka podle § 129 odst. 1 věty první zákona o elektronických komunikacích, zakládající rozhodovací pravomoc návrhatele.

Dále se zvláštní senát zabýval i tím, zda byla ve věci založena rozhodovací pravomoc návrhatele podle § 129 odst. 1 věty druhé zákona o elektronických komunikacích, dle kterého *Úřad rovněž rozhoduje spory v případech, kdy na straně osoby vykonávající komunikační činnost (§ 7) nebo účastníka, popřípadě uživatele, došlo ke změně na jinou osobu, zejména z důvodu postoupení pohledávky, přistoupení dluhu či přistoupení k závazku*. O takovou situaci se v projednávané věci v souvislosti se službami poskytovanými žalobcem nejedná. Smyslem citovaného ustanovení je zachování pravomoci návrhatele k rozhodování sporů i tehdy, došlo-li jen ke změně subjektů závazkového vztahu, aniž by se měnil jeho obsah. Vzhledem k tomu, že z výše vyložených důvodů mezi žalovaným a některým z poskytovatelů komunikačních služeb žádný právní vztah nevznikl, nejsou naplněny ani podmínky pro použití shora zmiňovaného ustanovení zákona o elektronických komunikacích.

Vzhledem k tomu, že nebyl naplněn osobní předpoklad pro založení pravomoci ČTÚ pro rozhodování sporu mezi žalobcem a žalovaným, ve smyslu ustanovení § 129 odst. 1 věty první i druhé zákona o elektronických komunikacích, existencí věcné podmínky podle § 129 odst. 1 citovaného zákona se zvláštní senát již nezabýval.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti lze uzavřít, že v posuzovaném případě není navrhovateli svěřena pravomoc k rozhodnutí sporu mezi žalobcem a žalovaným; zvláštní senát proto rozhodl, že příslušným vydat rozhodnutí ve věci vedené u Okresního soudu Plzeň – město pod sp. zn. 17 C 19/2014 je soud (§ 7 odst. 1 občanského soudního řádu).

Podle ustanovení § 5 odst. 3 zákona č. 131/2002 Sb., zvláštní senát současně zrušil rozhodnutí, kterým strana kompetenčního sporu (soud) popřela svou pravomoc o věci rozhodovat, ačkoliv podle rozhodnutí zvláštního senátu je vydání rozhodnutí ve věci uvedené v návrhu na zahájení řízení v její pravomoci. Zvláštní senát proto zrušil usnesení Okresního soudu Plzeň – město ze dne 31. 7. 2014, čj. 17 C 19/2014 – 23, neboť odporuje výroku, jímž byla pravomoc tohoto soudu ve věci rozhodnout zvláštním senátem určena.

Pravomocné rozhodnutí zvláštního senátu je podle ustanovení § 5 odst. 5 zákona č. 131/2002 Sb., závazné pro strany kompetenčního sporu, účastníky řízení, v němž spor vznikl, pro správní orgány i soudy. Dále bude tedy v řízení o této věci pokračovat Okresní soud Plzeň - město.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 16. října 2015

JUDr. Michal Mazanec
předseda zvláštního senátu